

Kázání: 252. Pár dobře míněných rad vrcholovým křesťanům

Kázání

Hora Hermon

Pár dobře míněných rad vrcholovým křesťanům

1. čtení: Žalm 99

1 Hospodin kraluje! Národy trnou. Trůní na cherubech! Země se zmítá.
2 Velký je Hospodin na Sijónu, nad všechny národy vyvýšený.
3 Necht' vzdávají chválu tvému jménu, velkému a budícímu bázeň - je svaté!
4 Silou Krále je láska k právu. Ty jsi určil právní řády; právo, spravedlnost v Jákobovi ty sám vykonáváš.
5 Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se před podnožím jeho nohou - je svaté!
6 Mojžíš a Áron byli z jeho kněží, Samuel z těch, kdo vzývali jeho jméno; k Hospodinu volali a on jim odpovídal.
7 Promlouval k nim z oblačného sloupu; dbali na jeho svědectví a na nařízení, která jim dal.
8 Hospodine, Bože náš, ty jsi jim odpovídal, byl jsi jim Bohem, jenž promíjí, i když jsi jejich skutky stíhal pomstou.
9 Vyvyšujte Hospodina, našeho Boha, klanějte se směrem k jeho svaté hoře, neboť Hospodin, náš Bůh, je svatý!

2. čtení: Lukáš 9, 28 - 36

28 Za týden po této rozmluvě vzal Ježíš s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se modlil.
29 A když se modlil, nabyla jeho tvář nového vzhledu a jeho roucho bělostně zářilo.
30 A hle, rozmlouvali s ním dva muži - byli to Mojžíš a Eliáš;
31 zjevili se v slávě a mluvili o jeho cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě.
32 Petra a jeho druhy obestřel těžký spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu i ty dva muže, kteří byli s ním.
33 Vtom se ti muži od něho začali vzdalovat; Petr mu řekl: „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví.
34 Než to dopověděl, přišel oblak a zastínil je. Když se ocitli v oblaku, zmocnila se jich bázeň.
35 A z oblaku se ozval hlas: „Toto jest můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.“
36 Když se hlas ozval, byl už Ježíš sám. Oni umlkli a nikomu tehdy neřekli nic o tom, co viděli.

Sestry a bratři, už jste měli někdy chuť zastavit čas?

Nemyslím teď ve stylu Karla Gotta, který sladkobolně zpíval o tom, že svádí souboj, jak zastavit čas, protože mu utíká mládí.

Tenhle souboj s časem máme ostatně předem prohraný, neboť stárnutí se nikdo nevyhne.

Mám spíš na mysli takové ty neopakovatelné okamžiky štěstí a euforie, které člověk zažije pouze párkrát za život.

Třeba první polibek. Svět najednou vypadá tak nějak jinak a všechno, co se dosud jevilo jako důležité, ztrácí na závažnosti, a vám se nechce jít zítra zase do školy nebo do práce a nejradyji byste zastavili čas a zůstali spolu.

A nebo svatba, kdy si se svým protějškem stvrzujete, že do života nadále půjdete spolu, a rodina a přátelé vám dávají najevo svou přízeň, a vy ještě neřešíte, že společná cesta bude, jak to tak v životě bývá, všelijak klikatá a místy docela náročná.

A nebo čerstvé maturitní vysvědčení, promoce, nečekaný úspěch v zaměstnání, případně nějaké

veřejné ocenění, medaile, nebo dokonce soška českého lva.

Okamžiky štěstí, kdy bychom nejraději alespoň po nějakou chvíli zastavili čas a pěkně si je užili.

Jenže čas, jak známo, zastavit nelze, a tak navzdory momentální euforii musíme na druhý den ráno zase do školy nebo do práce, prostě plnit ony každodenní povinnosti, které za nás nikdo neudělá.

V dnešní době máme výhodu, že můžeme zmíněné vrcholové okamžiky zachytit na fotografii nebo natočit na video. Rádi se k nim tu a tam potom vracíme, a když nic jiného alespoň si okamžiky štěstí pár minut připomeneme.

Kdyby bývali oni tři učedníci z dnešního čtení měli s sebou tam na hoře mobil, určitě by z výjimečného zážitku udělali alespoň záznam na Tik Tok nebo YouTube.

Něco tak povznášejícího ještě nezažili. Jít do kopce bylo sice únavné, dokonce až tak, že je na vrcholku „obestřel spánek“, ale když se probrali, uviděli něco, z čeho byli docela štajf.

Ne, nešlo o krásný výhled do dále, který nás vždycky znovu dostane, když vylezeme na vrchol Lovoše nebo Milešovky.

Petr, Jakub a Jan byli z ničeho nic svědky nadpozemské události. Jako by se prolomila nebesa a na okamžik se snesla na vrcholek hory. Učedníci nemohli uvěřit vlastním očím, protože jejich

Mistr vypadal celý tak nějak jinak, a především kolem sebe vyzařoval zář, která je běžně vidět jenom nahoře v nebesích.

Vedle Ježíše tam v tom nebeském prostoru, co se prolomil na vrcholek hory, uviděli ještě další dvě zářící osoby.

Je s podivem, jak Petr věděl, že se jedná právě o Mojžíše a Eliáše, starozákonní postavy, které ve skutečnost nikdy neviděl, nemohl je znát ani z fotky natož z nějakého filmu. Nečteme ani, že by se mu představili nebo že by měli na krku cedulku se jménem, jak to bývá běžné na všelijakých konferencích a symposiích.

Petr věděl, co jsou ti dva zač, a nejspíš to bude tím, že když se k vám prolomí nebe, tak tak nějak víte.

Serafové ani cherubové to ostatně být nemohli, protože ti se poznají podle křídel. Andělé taky nepřicházejí v úvahu, protože ti se zjevují výhradně při plnění úkolů a vyřizování vzkazů.

Jak si Petr stihl při probuzení všimnout, tihle dva zářící muži vedli s Ježíšem rozhovor, vypadalo to jako pracovní porada. Petr měl v tu ránu jasno. Nemůže to být nikdo jiný, než právě Mojžíš a Eliáš!

Každý přece ví, že tihle dva, na rozdíl od všech ostatních smrtelníků, vzal Hospodin kdysi zaživa do nebe. Potřeboval je tam, aby se stali členy NERVu, neboli Nebeské ekumenické rady vlády, která má jakožto odborný poradní orgán za úkol navrhopvat praktické kroky v zájmu spasení lidstva a celého světa.

Petr tuší, že to musela být skutečně významná porada, jenom škoda, že ho zrovna v tom nejdůležitějším obestřel spánek. A co hůř, dříve, než se s nimi stihl pozdravit, Mojžíš s Eliášem odcházejí.

Né, to né! Je třeba zastavit čas! „Mistře, je dobré, že jsme zde; udělejme tři stany, jeden tobě, jeden

Mojžíšovi a jeden Eliášovi!“

Jak si to Petr s těmi třemi stany představoval, těžko soudit. Jedno je jisté: žádné s sebou neměl. Na hoře Hermon, ve výšce bezmála tří tisíc metrů, přístřešek nepostavíte ani z kůlů a větví, žádné tam nenajdete.

„Nevěděl, co mluví,“ konstatuje vypravěč Lukáš v dnešním čtení.

Čas zastavit nejde. Že by snad šlo štěstí a euforii natrvalo zafixovat, je jen iluze. Nemáme k tomu patřičné náčiní, navíc to nedává moc smysl.

Být neustále na vrcholu totiž nelze. Musí se jít dál. Třeba i skrz temná údolí, kde není vidět na krok, třeba i cestou nepochopení a kříže, jak se o tom Ježíš zmínil ještě než na kopec vyrazili.

Známe to koneckonců z běžného života.

Dětem nezbyvá nic jiného, než aby se časem osamostatnily, vyletěly z rodičovského hnízda a postavily se na vlastní nohy.

Ani dovolená u moře nemůže trvat věčně.

Skutečnost, že čas nejdezastavit, si nakonec musel uvědomit i sám Petr.

Velice brzy si to budou muset připustit i evropské národy, které si po dlouhá desetiletí užívali pohodu a klid pod křídly amerického orla.

Představa, že by se mizející pohodlná minulost dala nějak zadržet a ukotvit jako se kotví stany v kempu, je bláhová.

Je třeba se zvednout a dát se na cestu, byť by vypadala neschůdně. Ohlížení se do minulosti, kdy byl svět zdánlivě ještě v pořádku, nedává smysl a ničemu neprospěje.

Otázkou je, jestli se k novému vykročení evropské národy odhodlají, jestli nezůstaneme přešlapovat na místě a nebudeme se vzájemně strašit, že lépe už bylo, že jde všechno do kytek a lepší je nic nedělat.

Vlastně takhle nějak mohli dopadnout i oni tři učedníci, které vzal Ježíš s sebou na horu.

Po zážitku nebeské záře, která najednou zmizela, mohli propadnout pocitu, že už je všemu konec a nic nemá smysl. Mohli, ale nepropadli, protože se z nebe v pravou chvíli ozval hlas: „Tohle je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.“

A poslouchat Krista znamená sestoupit s ním z výšin pohodlného života na výsluní do všelijak temné a zablácené reality tam dole.

Kdybychom v četbě z Lukášova evangelia pokračovali, dozvěděli bychom se o tom, jak Ježíš po návratu z hory uzdravil chlapce posedlého démonem a jak napomínal učedníky, aby se jeden nad druhým nevytahovali, ale osvojili si pokoru.

V době, jako je ta naše, v době, kdy se lámou dějiny, není čas ohlížet se po prozářených euforických vrcholcích, je čas sestoupit dolů a pustit se do práce. Je třeba se postavit démonům, které ohrožují dnešní svět, démonům nespravedlnosti, zkázy a lhostejnosti.

Je třeba se postavit démonům a přitom se jeden nad druhým nevytahovat, nýbrž vzájemně

spolupracovat.

Pokud Evropa nastoupí tuhle Ježíšovskou cestu, není nic ztraceno.

Na závěr zbývá ještě zmínit, o čem že vlastně ta nebeská porada mezi Ježíšem, Mojžíšem a Eliášem byla.

Učedníci to nevěděli, protože se probudili zrovna když už skončila.

Nám to ale evangelista Lukáš našťastí prozradil: mluvili o Ježíšově cestě, kterou měl dokonat v Jeruzalémě. V původním řeckém textu je napsáno, že mluvili o Ježíšově exodu. Možná vás napadne, sestry a bratři, že jedna z Mojžíšových knih nese název Exodus a pojednává o vyjití Izraelitů z egyptského otroctví.

Mám za to, že právě tuhle souvislost chtěl Lukáš podtrhnout. Ježíš svým životem a smrtí sehrál nové nastudování starého příběhu o vyjití otroků na svobodu. Obětování velikonočních beránků bylo impulzem k vykročení národa na cestu do zaslíbené země.

Ježíš nám obětováním sebe sama dává impuls k vykročení na cestu do obnoveného světa; do světa, kde Bůh každému setře i tu poslední slzu. Po téhle cestě máme jít.

A když se někdy nečekaně ocitneme na nějakém tom vrcholu štěstí a euforie, hlavně nechtějme zastavovat čas jako tenkrát Petr.

Honem z kopce zase dolů. Je třeba společně vyhánět demony, co si tenhle Boží svět chtějí rozparcelovat pro sebe.

A také utírat slzy těm, kdo vinou dábelkých nájezdníků trpí a strádají.

A hlavně věřit, že cesta pouští není na furt, že nový svět bez zlých duchů se jednou stane realitou.

PeČ

SPCH 2. 3. 2025

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Sít víry](#)